

MINNEBLOEM. DOOR G. VAN
HULZEN. † † † † † † † † †
(GEDICHT IN PROZA). † † †

Een schoone bloem schonk mij een schoone vrouw, een bloem ontloken nauw' tot leven. Ze lispelde, „heb lief en leef,” neeg en verdween — en met mijn bloem alleen, bleef ik in hemelijk beven. . . .

't Was een bloem van adem-teere zuchten, geluwd in zachte, zwoele luchten. Uit bladerkroon look het aroom, een wonderdroom van zoete geuren; aan kelkekrans een weerschijne glans, 'n sinfonie van weeke kleuren.

Het aroom omgeurde, be-roerde, bedwelmd mij, — en kleurenpracht verstikte, dreef zinnenmacht boven rein vereeren. Als van 'n fel-gespannen boog glom een glenster door mijn oog: de verlangedrift van heet begeeren.

En mateloos en roekeloos van liefdesdrang, prangde ik de maagdelijk-teere roos vol dronke vreugd aan het vurig zinnenlijf, en joelde luid, in roes van minfestijn: mijn schoone bloem, ge zijt de mijn'!

Ik streelde in wilde weelde mijn reine roos. Maar 't bladerkroos, te broos voor 't wilde klemmen aan mijn borst, ontviel. De kleurendroom ontweek, verviel; aroomig-week en glanzen gingen mede. Ontbladerd lag ze wreed vanéengereten.

Een enkel bladerke bleef, toen de bloemdroom verbrak, heel en alleenig aan de steel. Het scheen ongedeerd, nog zijg-fijn, fluweele zacht van kleur. Maar zoo alleen, deed 't niet veel — deez'-één, nu kleur en samenhang ontbrak.

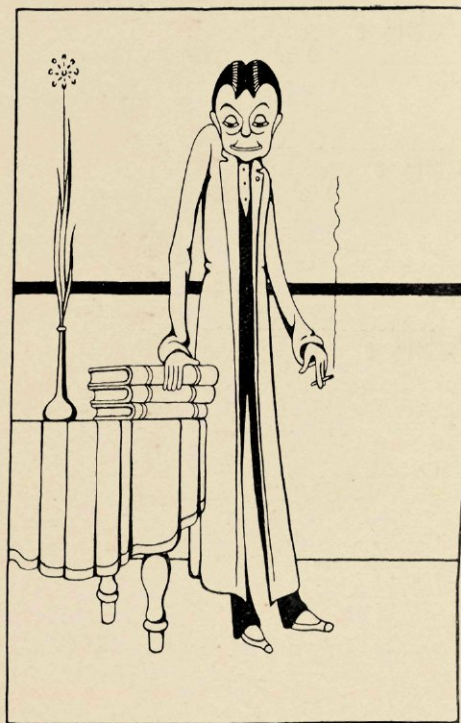
Het geurde nog, maar één bladerke is geen bloem, een enkele tint geen kleur, geen weeldedroom; alleen 't ongerepte weeft kleur en geur tot-één. In narre drift rukte ik dat alleene blad nu ook nog van de steel.

De wind nam het blaërke mée, in vrée,

suisde zuchtend zacht de droeve minneklacht: Wie lief heeft moet liefde geven, in liefde winnen en niet overheeren! Aroom en droom en kleurenpracht dreef heen — en mij verbleef 'n doornentak, de bladerlooze stele.

HET VERBODEN BOEK. DOOR
J. H. SPEENHOFF. † † † † †

Nº. 1.

Dichter Casimier, die reeds vijf en dertig jaren onbekend was, stond na rijp beraad van zijne schrijftafel op en verliet zijn studeerkamer met het eerste deel van zijn roman getiteld: „Het verboden Boek” onder den arm.

Nº. 2.

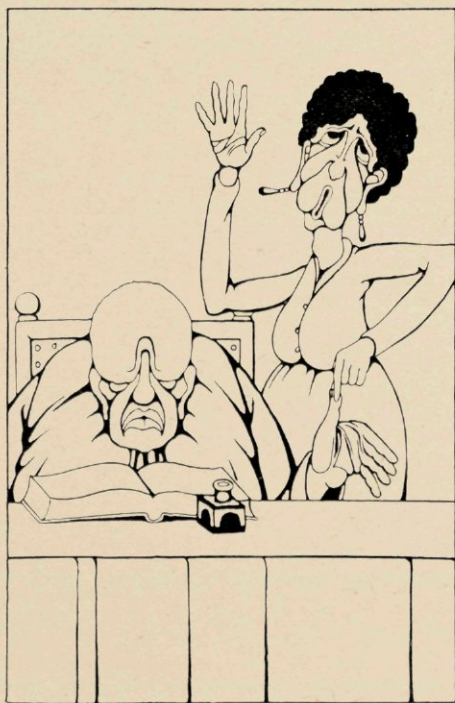
Hij ging haastig naar zijnen ouden vriend Professor Peter om dezen geleerden man zijnen arbeid te laten lezen. De Professor, die juist

Het verboden Boek.

bezig was zijne dienstbode te berispen, ontving Casimier hartelijk.

N°. 3.

Onverwijd begon de verstrooide maar geleerde heer Professor te lezen en las maar

door tot het nacht werd. Toen zijne echtgenoot hem kwam halen voor het avondeten en zooals gewoonlijk de hand drukte, bemerkte zij dat de duim koud was en vervolgens dat haar man zich had dood gelezen.

N°. 4.

De weduwe ontstelde hevig, keek naar de schrijftafel en greep het noodlottige boek. Even als haar rampzalige echtgenoot begon zij te lezen en las den geheelen nacht door

tot den volgenden morgen, en toen zij haar hondje wilde uitlaten en reeds buiten op het bleekveld stond, werd zij plotseling met een ijselijken gil krankzinnig, hetgeen hare dochter bemerkte.

N°. 5.

Het lieve meisje zag hare moeder wegsnellen zonder nog dadelijk den omvang van het onheil te kunnen berekenen. Zij nam het boek op en begaf zich naar den boomgaard, waar zij zich reeds na de tweede bladzijde met een koude vleeschvork doodde, uitroepende:

„'t Is schande.” Dit hoorde de oude dienstbode in de verte.

N°. 6.

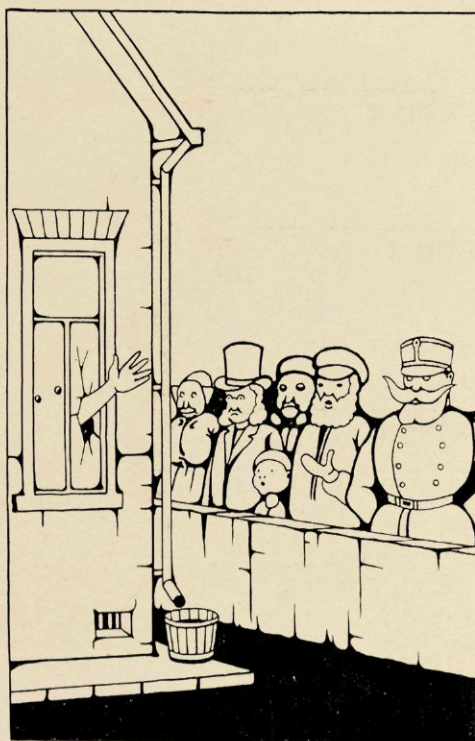

Toen deze trouwe ziel de jongejuffer doorboord zag neerstorten nam ook zij het onzalige

boek op en begaf zich naar de weide. Nauwelijks had zij een dozijn bladzijden gelezen of zij hing zich op met drie stroppen aan een wilgentak en juist toen zij den laatsten adem had uitgeblazen kwam een eerlijk man te laat om haar te redden.

N°. 7.

Gevolgd door zijnen zoon ging de eerlijke man den burgemeester en den diender halen, die weldra op de plaats des onheils stonden,

omgeven door vele nieuwsgierige burgers, die van alle kanten kwamen aansnellen. Na gemeen overleg besloot de politie metterdaad op te treden. Zij sprong over den tuinmuur.

N°. 8.

In den tuin vond zij de dochter, de meid en het boek. De burgemeester nam de dochter op en gevolgd door den diender, die de meid en het boek droeg, begaf hij zich naar de woning van Professor Peter, waar een nog treuriger schouwspel hem trof. Toen de waan-

Het verboden Boek.

zinnige moeder het boek zag, geraakte zij nog verder buiten zich zelve.

N°. 9.

Middelerwijl kwam dichter Casimier eens bij zijnen ouden vriend Professor Peter op-

loopen, om over zijn eerste deel te spreken. Maar nauwelijks was hij binnengetreten of een hevige schrik beving zijn hart, want de gade des Professors klaagde hem bij den burgemeester aan, die zich op staande voet van Casimier meester maakte. Hij werd weggevoerd na met de lijken te zijn geconfronteerd.

N°. 10.

In de gevangenis betreurd Casimier zijn onbezonnen roman. Hij had nimmer bevroed

dat de invloed van zijne werken zoo groot zou zijn. Na langen tijd getreurd te hebben nam hij zich voor om kalm zijn straf te ondergaan, te meer toen hij hoorde dat zijn boek druk verkocht werd, dat zijn naam gevestigd was en dat de kritiek de doodelijke passages had verklaard.

J. H. SPEENHOFF.

Rotterdam.